

ga ainoukfi sai wibida. Iggatses laps nüüd wägga omma emma tagga, kelle mele pärrast kül ollefs tahtnud keif rööd kätte wötta, iggatses sedda maddalat honet tagga, kus keif röömsad ellopawad olli ellanud, ja sedda leppikut, mis nende urtsiko kõrwa loja isse olli istutanud. Ei maksnud nende wasto middagi keif se suur illo ja ehte, mis nüüd igga poolt temma silmi paisitš, ja mis giwa murret ja furwastust temma peäle koggus. Eiso kaebas sedda rasket pölswe, mis nüüd kätte tulnud, et ühte puhko ja lõp matta fehrata ja iggaweste tö wangis seissta; onnast melest temma olli nüüd hopis mahhajä: tud, ja keigest armust ja armsast asjast lahti, ja sure heälega nuttes, heitiš temma kummuli mahha. Äkkitselt kuleb temma heält, ja kui filmad jälle lahti teeb, wata! siis seisab temma ees üks halli peaga mees, kelle walgendaw habbe rinde peäle langeb ja kessel halja forega pitk

kep käes, agga silmnäggo tunništaš lahket meelt, ja armsaste kulas nutja käest, mis halle luggu sul on? Eiso kohkus ešstotsa furjaste, agga kui mehhe armsa meelt moista sai, tulli temmale julgust kätte, et keif omma hädda ning furwastust üllebräkiš, ja keige se peäle truište wastas, mis ta käest küsiti. Wannamees kitiš tüttar: lapse töšfiš, otsekohhest meelt, et selgeste keif olli tunništanud, murdiš omma keppi otsast tükki ärra, ja ütles, seddasamma keppikest Eiso kätte andes: „Mo tüttar, kui selle keppikesega teise woffi ratta külge putud, siis segi hakkab käima, ja sadab ifka poolt sedda lõnga, mis sa isse omma woffi peäl fehrad, ehk sadab rohkemat weel, sedda möda kui ial surema römoga töle hakkad. So nelja nädala pärrast sedda keppikest jälle mo kätte, siis tahhan sulle weel suremat andi anda.“